

Número 2
ABRIL 2021

L'illa dels **LLIBRES**

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

BRIT BENNETT

L'ESCRITORA REVELACIÓ DE LA
LITERATURA NORDAMERICANA
REFLEXIONA SOBRE LA
IDENTITAT I ELS ORÍGENS

Foto d'Emma Trim. Cedida per Random House Mondadori.

**Especial
recomanacions
per Sant Jordi**

Maggie O'Farrell

Jaume Cabré

Rocio Bonilla

Martí Gironell

Aravind Adiga

Pilarín Bayés

X. R. Trigo

Brit Bennett

Gerard Quintana

Octavia E. Butler

Lídia Pujol

CONTINGUTS

03 23 RECOMANACIONS PER SANT JORDI

08 MAGGIE O'FARRELL I "HAMNET"

**10 "SEGONA OPORTUNITAT",
PER MARTÍ GIRONELL**

**12 TIGRE BLANC DEL PREMI MAN
BOOKER ALS OSCARS**

**13 BRIT BENNET TRIOMFA AMB "LA
MEITAT EVANESCENT"**

16 NOTÍCIES

**18 JAUME CABRÉ, EL SENGLAR
SORRUT**

**21 LÍDIA PUJOL I EL ROSTRE DE
L'ESPECTACLE PER XULIO RICARDO
TRIGO**

**23 ROCIO BONILLA,
IL·LUSTRACIONS I HISTÒRIES AMB
VALORS**

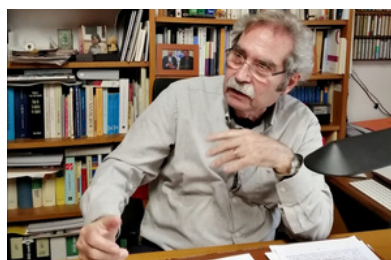
23 RECOMANACIONS PER SANT JORDI

Què llegir, comprar i regalar / pàgines 3-7

**MAGGIE O'FARRELL
REIVINDICA A "HAMNET", AL
FILL I LA DONA DE WILLIAM
SHAKESPEARE**

pàgines 8-9

**"CONSUMITS PEL FOC"
DE JAUME CABRÉ**

pàgines 18-20

**BRIT BENNET REVOLUCIONA LA
LITERATURA NORDMERICANA**

pàgines 13-15

El mes d'abril sempre és especial a L'Illa dels Llibres. El 23 d'abril és una data marcada amb foc en el calendari. Davant de la situació epidemiològica actual no podem gaudir d'un Sant Jordi amb els carrers plens de gom a gom, però sigui com sigui, us convidem a que gaudiu de la diada del llibre i de la rosa.

Respecteu les mesures de seguretat que marquen les autoritats sanitàries i penseu que ja queda menys per poder celebrar el Sant Jordi tal i com ho fèiem abans. No oblideu comprar a les llibreries de proximitat, que en tot moment, durant la pandèmia han estat al nostre costat i ara més que mai hem de demostrar el nostre recolzament.

Com diu l'escriptor i col·laborador de L'Illa dels Llibres, Martí Gironell; Salut i llibres!

Jordi Milian
Director de L'Illa dels Llibres
www.illadelsllibres.com

L'escriptor libanès descriu a la nova novel·la temes sobre la civilització, les identitats, el món i l'esperança. En aquesta ocasió ens vol descriure un futur amb optimisme després de la publicació de "El naufragio de las civilizaciones"

L'Alec, dibuixant quinquagenari, i l'Ève, novel·lista d'un sol gran èxit editorial mític, són els únics habitants d'un illot minúscul de la costa atlàntica. S'eviten, fins al dia que tots els mitjans de comunicació deixen inexplicablement de funcionar i això els força a sortir.

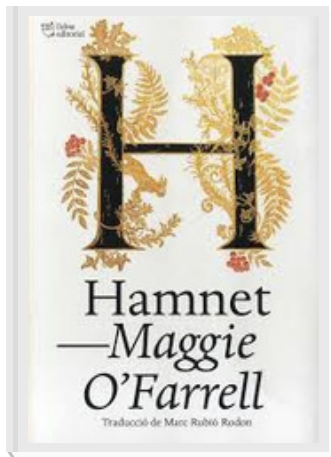
«Dos anys abans de marxar de casa, el meu pare va dir a la meva mare que jo era molt lletja.» Així comença la novel·la que tracta sobre el descobriment de la mentida, de l'amor i del sexe. Narrada per la Giovanna, una jove que s'entesta a conèixer la seva tieta Vittoria, incomprensiblement desapareguda de les converses i dels àlbums de fotografies familiars. Amb això desencadenarà, sense saber-ho, l'enfonsament de la seva família intel·lectual i burgesa, perfecta només en aparença. Novel·la protagonitzada per una adolescent inquieta i curiosa que busca esbrinar el secret que amaguen els seus pares.

Mendoza tanca la trilogia de Rulfo Batalla amb "Transbordo en Moscú" un darrer viatge a Londres, Nova York i Moscou on el protagonista serà testimoni en primera persona dels fenòmens socials i polítics més significatius del segle XX a Europa.

"entrada d'Espanya a la Unió Europea, la caiguda del mur de Berlín o els Joc Olímpics de Barcelona són alguns dels moments històrics descrits a "Transbordo en Moscú",

Una novel·la d'espies amb humor de la mà del gran escriptor Eduardo Mendoza.

Maggie O'Farrell publica l'obra guanyadora del Women's Prize de narrativa 2020 on se centra en la història de Hamnet, el fill de Shakespeare mort amb onze anys i la dona del dramaturg Agnès, que ha estat menyspreada i denigrada per la història. O'Farrell tracta de reivindicar el paper d'Agnès Hathaway, a qui la història l'ha denigrat tractant-la en algunes ocasions d'analfabeta, ignorant i lletja. Agnès protagonitza la nova novel·la de l'escriptora irlandesa, deixant en un segon o fins i tot un tercer pla el que va ser el seu marit, l'escriptor i dramaturg W. Shakespeare.

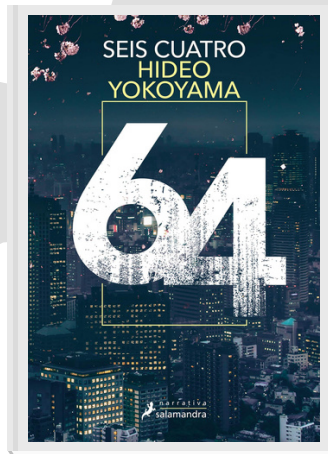
Brit Bennett s'erigeix com un dels nous talents de la literatura nord-americana. Dues germanes bessones idèntiques, que decideixen fugir de Mallard, una comunitat negra de Louisiana que, generació rere generació i mitjançant matrimonis mixtos, intenten fer cada vegada més clar el color de la seva pell. Al cap d'uns anys, una d'elles viu a Califòrnia fent-se passar per blanca, mentre que l'altra ha tornat a Mallard amb la seva filla, fosca com el carbó. Tot i la distància i les mentides que les separen, les seves vides i les de les seves filles es tornaran a creuar.

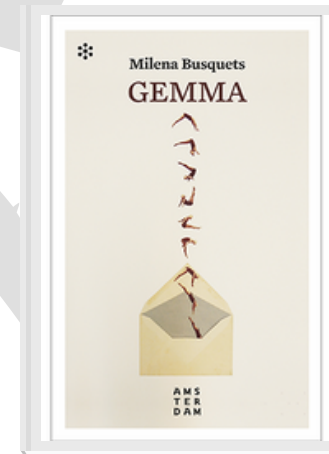
La il·lustradora publica la seva primera novel·la que segons l'autora vol ser "un al·legat contra la violència que s'exerceix en el cos de la dona" i també mostrar la complicitat de la societat respecte als abusos que pateixen les dones. Temes com l'avortament, la maternitat, la violència sexual apareixen a l'obra. Tot i comptar amb alguns trets autobiogràfics, L'anguila és un relat de ficció creat per Paula Bonet on revela el desassossec, el sentiment d'abandó que experimenten moltes dones i que amb freqüència s'ha intentat silenciar.

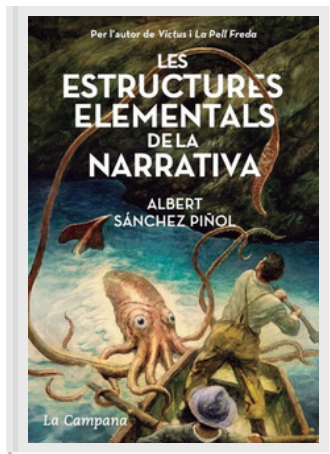
Després de la publicació de la novel·la "Herba negra" Macip Garzón, o el que és sel mateix, Salvador Macip i Ricard Ruíz Garzón signen la segona obra escrita a quatre mans. Ens transl·ladem a Janowitz que es troba en perill. Una sèrie d'anomalies sacseja la vida dels seus habitants -plu-ges sense núvols, rius que no baixen, estàtues cobertes d'herba negra...-, fenòmens que no tenen explicació i que van en augment. Una part de la població culpa el govern dels desastres, i la tensió creix ràpidament, amb manifestacions multitudinàries cada cop més violentes que l'exèrcit intenta aturar.

Al gener de 1989, una nena de set anys va ser raptada al nord de Tòquio. Els pares mai van arribar a saber la identitat del segrestador. Tampoc van tornar a veure a la seva filla. Més d'una dècada després, el cap de premsa de la policia es veu obligat a tornar sobre el succés, el fracàs de la recerca continua sent motiu d'escàndol. Però el veterà Mikami no aspira ja a resoldre el crim, només vol ajudar a la família de la víctima i contribuir d'alguna manera a netejar la reputació del cos. No obstant això, després de detectar una irregularitat en l'expedient, Mikami acabarà revelant el mòbil d'un delictes que tanca secrets inimaginables.

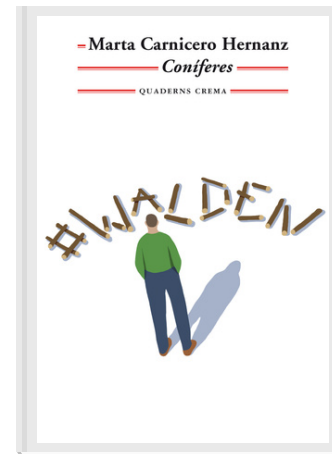
Una nit càlida d'estiu a Barcelona, més de trenta anys després de la dolorosa mort prematura de la Gema, el seu record emergeix del pou de l'oblit amb la força d'una onada. La protagonista d'aquesta història, una escriptora en la quarantena, es veu arrossegada pels dubtes sobre la seva antiga companya d'escola: quan la va veure per última vegada? Es va poder acomiadar d'ella? En quina dona s'hauria convertit, aquella jove d'ulls inquisitius? La feina, els plans de vacances, els fills adolescents, l'idil·li amb un actor de teatre... Tot queda paralitzat per la necessitat de la narradora de reconstruir un passat que creia oblidat.

Què fa que una història enganxi? Què tenen en comú obres com "Moby Dick", "El Quixot" o "La pell freda"? En aquest nou llibre reflexiona sobre el procés narratiu on Sánchez Piñol no ens ensenjarà a escriure, però sí a gaudir molt més de les nostres lectures, pel·lícules o sèries. D'on sorgeixen les idees? I per narrar, quins elements necessitem? Sánchez Piñol ha fet una investigació per apropar-nos al que anomenat PAPITU, una mena de mapa o guia que ens servirà crear històries. Assegura que el 95% dels relats de ficció contenen l'estructura de plantejament - nus - desenllaç.

La vuitena novel·la protagonitzada pel forense Quirke, comparteix narració amb el personatge de Stafford protagonista de novel·les anteriors. Quirke gaudeix d'uns dies de vacances a Sant Sebastià, però un petit accident el porta a l'hospital on coincideix amb una infermera amb el nom d'Angela Lawless amb certes similituds amb April Latimer, l'amiga de la seva filla Phoebe de qui creiem morta arran de la novel·la 'A la recerca d'April'. En paral·lel, a Londres es desenvolupa una trama criminal que desvelarà foscors interessos relacionats amb poders ocults a Irlanda i amb la mateixa història familiar de Quirke.

'Coníferes', protagonitzada per Joel viu a les Walden, una comunitat idíl·lica en plena natura que rebutja les noves tecnologies i advoca per una vida fidel als costums d'abans. Amb el propòsit d'acostar-se a l'Alina, una novinguda que el té fascinat, comença a enviar-se cartes a si mateix a casa d'ella. Tot va bé fins que l'Alina n'hi lliura una que no ha escrit ell, el contingut de la qual suggereix que el remitent el coneix millor que ningú. A mesura que la relació avança, se succeeixen també els equivocs i les amenaces d'un sabotejador anònim decidit a separar la parella.

Tretze anys després, Gironell publica 'Paraula de jueu' l'esperada segona part d'El pont dels jueus', la novel·la que el va fer debutar com a escriptor. Amb 'Paraula de jueu' torna a Besalú en el moment que el mestre d'obres Pere Baró rep l'encàrrec de reconstruir el pont que tres-cents anys abans havia aixecat el constructor Prim Llombar. A Paraula de jueu serem testimonis de la reconstrucció del pont, la rivalitat entre les comunitats jueva i cristiana i la importància del Llibre de la creació i la paraula en la cultura jueva.

El diari tragicòmic d'un estudiant d'antropologia que s'instal·la en un poblet francès s'entrelliga amb un recorregut insòlit i fascinant per la història de França des de la invasió dels francs fins al segle xx. Episodis d'amor i de tragèdia, de present i passat, embolcallen un esdeveniment excepcional: mentre arreu les defuncions no cessen de succeir-se, en aquest poble la Mort dona una treva de tres dies als vius i ofereix un parèntesi sorprenent de menjar, beure i celebració als seus servidors més fidels. El pantagruèlic banquet anual de la Confraria d'enterramorts.

L'autor de la novel·la 'EL ferrocarril subterrani' publica una novel·la on denuncia els conflictes racials en un reformatori dels Estats Units on es va torturar i assassinar a joves negres davant de la passivitat de l'estat. Ara, torna a narrar uns fets reals que han estat adaptats a la seva literatura. De l'esclavitud de la novel·la anterior a les denúncies dels conflictes racials de la història de 'Els nois de la Nickel', basada en el reformatori Dozer School de Florida. on gairebé durant un segle es va arribar a torturar, abusar i fins i tot assassinar principalment a joves afroamericans.

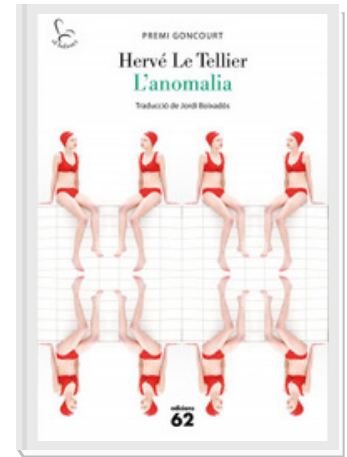
Nou cas de Kostas Kharitos, en una Atenes assetjada per inversors sense escrúpols.

Lambros Zisis, el comunista desencantat que administra un refugi per a persones sense sostre, planeja unes mobilitzacions per evidenciar l'oblit al qual la societat aboca els pobres, els arruïnats i els immigrants, però haurà de superar les tensions entre els diferents col·lectius i bregar amb les provocacions de l'extrema dreta. De sobte, però, a Atenes apareix el cadàver d'un adinerat saudita que va invertir una fortuna en terrenys per construir un complex hotel·ler de luxe al costat del mar.

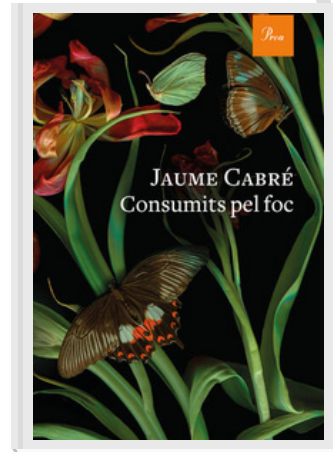

L'aigua que vols', la novel·la guanyadora del Premi Sant Jordi reflexiona sobre la família, la memòria, la mort, la llengua i la identitat en una història ambientada al Quebec dels anys del referèndum per la independència.

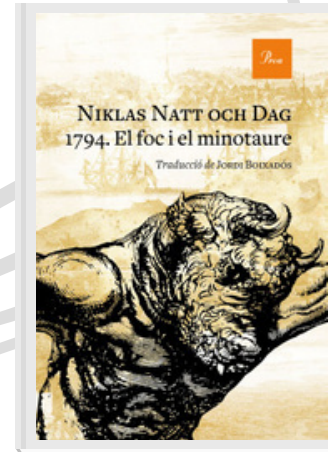
La Marie Tremblay pierre aprofita la bonança de l'estiu quebeques per organitzar una trobada familiar a l'antic xalet de vacances. L'excusa de celebrar el setanta-sise aniversari es forçada, però les filles i el fill no s'hi capfiquen: recordar els banys al llac i reviu la infantesa els sembla una bona idea per retrobar-se al cap de tant de temps.

El 10 de març de 2021 els 243 passatgers d'un avió procedent de París aterren a Nova York després de travessar una tempesta durant el vol. Ja a terra, cada un segueix amb la seva vida. Tres mesos més tard, contra tota lògica, un avió idèntic, amb els mateixos passatgers i equip de vol, apareix en el cel de Nova York. Ningú s'explica aquest fenomen increïble que obliga les autoritats a activar el protocol de seguretat i desfermarà una crisi política, mediàtica i científica de conseqüències desconegudes i durant la qual cada un dels viatgers haurà d'encarar-se amb una versió exacta, tot i que diferent, d'ells mateixos.

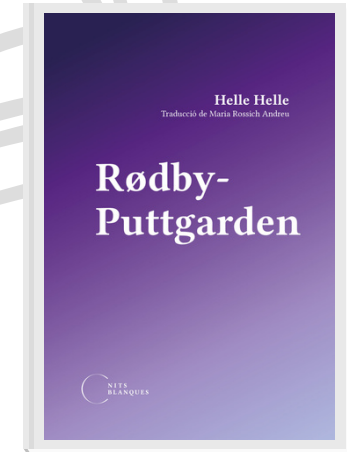

Dos relats, un de principal protagonitzat per Ismael Godall, un home que es troba per atzar embolicat en una trama criminal i un segon relat protagonitzat per un petit senglar. Un dia, per atzar, es retroba amb una antiga veïna, la Leo que treballa en una merceria i a poc a poc comencen a intimar, fins que una altra trobada aparentment casual, ara amb el conserge de l'institut on treballa, porta l'Ismael a una situació límit, de conseqüències traumàtiques. Un Ismael amnèsic intentarà recordar que ha passat després d'aquella trobada amb el conserge de l'institut, que sense voler es veurà involucrat en un assassinat.

Torna l'escriptor suec després de la bona acollida de 1793, una novel·la que ens trasllada a l'Estocolm corrupte del segle XVIII amb una combinació de novel·la històrica i negra.

A 1794, el lector es retroba amb Mickel Cardell, Anna Stina Knapp i el món bulliciós i corromput de final de segle XVIII. Estocolm està a punt de veure els seus dies més negres quan el vernís salta i l'esplendor d'antany dona pas a la foscor que s'amaga en cada racó i esquerra de la ciutat.

La nova editorial Nits Blanques publica la tercera novel·la del catàleg. A Rødby-Puttgarden de l'escriptora danesa Helle Heller l'acció transcorre en un ferri i que focalitza la història en la relació d'amistat entre dues germanes joves, la Jane i la Tine. Viuen juntes des de fa uns quants mesos i treballen a la botiga de perfums que hi ha al ferri que uneix Rødby (Dinamarca) amb Puttgarden (Alemanya). La convivència entre aquestes dues germanes, els trajectes en ferri, les relacions sentimentals i el record de la mare són els eixos que vertebraran la història.

Quan l'Anaïs s'assabenta de la imminent expropiació de la petita vinya familiar a causa de la propera construcció d'un polígon, exigeix al seu pare que no accepti, per dignitat. A partir d'aquí comença una lluita en solitari, obsessiva i irracional als ulls de familiars i veïns, que l'Anaïs sembla disposada a portar fins el final.

Es tracta de la primera novel·la de Maica Rafecas que fins ara havia escrit i publicat poesia. Una novel·la escrita amb diferents registres i que posa en valor la lluita i la superació per aconseguir un objectiu malgrat les dificultats de l'entorn.

El gran clàssic de la novel·la negra catalana, Andreu Martín aborda el tema de les malalties i els trastorns mentals.

Francesc Ascàs, un jove extravagant sent veus i diu coses estranyes, dibuixa còmics i està enganxat a les prediccions d'una maga televisiva, i tot això reclòs en el pis on viu, amb l'única claror que li proporcionen les esclatxes de les persianes abaixades. Fins que un dia apareix morta Blanca Benito, la seva veïna i única amiga, i serà aleshores quan la policia l'acusa d'homicidi, per ser el boig de l'escala.

Sant Jordi

Maggie O'Farrell reivindica a "Hamnet", al fill i la dona de William Shakespeare

L'escriptora publica l'obra guanyadora del Women's Prize de narrativa 2020 on se centra en la història de Hamnet, el fill de Shakespeare mort amb onze anys i la dona del dramaturg Agnès, que ha estat menyspreada i denigrada per la història.

Imatge de l'autora cortesia de Women's Prize for Fiction per L'Altra Editorial

Maggie O'Farrell tracta de reivindicar a "Hamnet" (L'Altra Editorial/ Libros del Asteroide), el paper d'Agnès Hathaway, a qui la història l'ha denigrat tractant-la en algunes ocasions d'analfabeta, ignorant i lletja. Agnès protagonitza la nova novel·la de l'escriptora irlandesa, deixant en un segon o fins i tot un tercer pla el que va ser el seu marit, l'escriptor i dramaturg **William Shakespeare**.

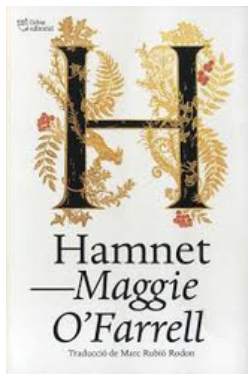
Però qui va ser Hamnet? Era el nom, del seu fill que va morir amb onze anys i de qui no coneixement

pràcticament res i "les grans biografies de Shakespeare només li dediquen un parell de línies", assegura l'escriptora. "Sobre Hamnet podem dir que és un nen misteriós, del Hamnet real només sabem que va néixer amb la seva bessona Judith i que va morir als onze anys, sense saber-se les causes l'11 d'agost de 1596".

Maggie O'Farrell sempre s'ha sentit fascinada per la història de Hamnet. Amb setze anys O'Farrell va llegir Hamlet i un professor li va explicar que Shakespeare havia tingut un fill anomenat Hamnet. Reconeix que al

posar un dit a la lletra L de "Hamlet" i pensar que podria haver-hi una N "vaig apreciar fins a quin punt Shakespeare era misteriós com a ésser humà" O'Farrell està convençuda que després de la mort de Hamnet, Shakespeare va decidir titular

"Hamlet" a una de les seves grans obres com a forma "d'enfrontar-se a aquella pèrdua i el fet de titular així la seva obra el converteix en un pare que fa el seu dol". A l'època elisabetiana els noms de Hamlet i Hamnet eren el mateix

assegura l'escriptora. Em va fascinar sempre aquella connexió i va ser el motor de la novel·la.

Intentant dignificar la figura de Hamnet, "d'un nen oblidat i donar-li veu, O'Farrell s'endinsa en la història d'Agnès en un intent de dignificar-la i desmentir certs rumors o afirmacions sobre la seva vida "en alguns llocs diuen que Shakespeare odiava a la seva dona i que ella el va enredar per casar-se, fins i tot algunes biografies afirmen que era una dona amb la moral molt lleugera". O'Farrell nega aquestes informacions i assegura que no ha trobat evidències que fossin realment certes. Si Hamnet va ser ignorat per la història, la seva dona va ser molt pitjor".

D'Agnès és coneguda la part del testament de Shakespeare on deixa a la seva dona "el segon millor llit". Alguns biògrafs asseguren que l'autor de Hamlet no mostra cap afecte per ella, però O'Farrell assenyala que en el testament "tampoc mostra afecte per ningú", ja que es tracta d'un testament força sec i allunyat de la literatura de les seves obres.

Davant d'aquests fets, l'autora destaca que "Em vaig sentir molt furiosa de com s'havia tractat a la dona de la Shakespeare". En dona exemples per capgirar la imatge que molts han volgut donar a la dona del dramaturg "Crec que el més important és saber que al final de la seva carrera era milionari i podria haver fet el que hagués volgut, i sí

fos veritat que odiava a la seva dona no hagués decidit tornar a Stratford". Afegeix que "Tots els diners que va guanyar amb la seva obra els enviava a Stratford i fins i tot va comprar a la seva dona i les seves filles una mansió després de la mort del seu fill Hamnet".

Amb aquests detalls creu que "Alguna persona que lamentés el seu matrimoni, segurament no ho hagués fet".

Per llegir la novel·la "Hamnet", vol que "la gent oblidat a Agnès Hathaway i pensi en Agnès Shakespeare. Potser, sí que era analfabeta, però ser-ho no vol dir ser imbècil". Per l'autora d'"Aquest deu ser el meu lloc" destaca que "Hi ha altres tipus d'intel·ligència. A "Hamlet", per exemple Shakespeare mostra molts coneixements de medicines i plantes i per aquesta raó li vaig donar aquest coneixement a Agnès per mostrar la idea que el seu matrimoni era com una associació".

O'Farrell assenyala que es tracta "d'una novel·la molt diferent de les que he escrit fins ara perquè la protagonitzen gent real que va morir fa cinc segles". Per documentar-se "Vaig intentar buscar tot el que s'havia escrit dels personatges. Del pare de William Shakespeare hi ha molta documentació i fins i tot vaig anar a Stratford-upon-Avon per visitar la casa on va néixer Shakespeare."

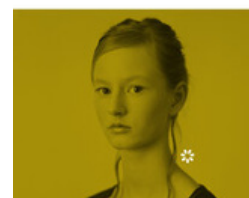
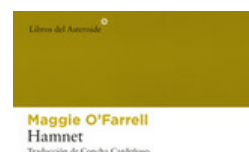
Shakespeare vivia la major part del temps a Londres on va forjar la seva carrera. Amb Hamnet volia deixar de banda "el Shakespeare dramaturg i explorar el Shakespeare com a humà. Molts llibres se centren en el Shakespeare de Londres, però em volia centrar en una història que no s'havia explicat mai".

Sobre la documentació i traslladar-se a l'època elisabetiana assegura que "havia de buscar una documentació més pràctica i una de les coses que vaig fer, va ser plantar el meu propi hort urbà de plantes medicinals elisabetià. Vaig comprar-me un llibre per saber quines plantes s'utilitzaven, em vaig embrutar les mans i fins i tot vaig aprendre a fer volar falcons".

Tota aquesta documentació i experimentació creu que és necessària per escriure les escenes d'una novel·la històrica perquè "No et pots quedar només amb les informacions acadèmiques perquè si no la novel·la sembla una tesi doctoral. D'una novel·la històrica m'agraden aquelles que em fan sentir com si busseguessis en aquella època".

"Hamnet" és una novel·la escrita en tercera persona, perquè és el terreny on O'Farrell se sent còmoda. "M'agrada escriure en tercera persona, sempre començo escrivint en primera persona, però després sempre acabo escrivint en tercera persona. A vegades la història assumeix la seva pròpia forma com l'aigua."

La novel·la ha obtingut el Women's Prize de Narrativa 2020. "Hamnet" intenta corregir també els errors comesos durant segles, on el paper de les dones ha estat invisibilitzat i menyspreat.

“SEGONA OPORTUNITAT”, PER MARTÍ GIRONELL

L'escriptor i periodista analitza la novel·la “L'home que va viure dues vegades” de Gerard Quintana, obra guardonada amb el Premi Ramon Llull 2021.

Fotografia d'Arduino Vannucchi

Paul Auster diu que la tragèdia de l'home a vegades és que no sap que una vida conté moltes vides. Viure una vida que ja no és, que es va acabar, és el pitjor que et pot passar. Tot el teu desplegament l'has de poder realitzar al màxim que puguis, si no és un simulacre de vida.

Gerard Quintana a través del personatge d'en Salvador Martí inicia un viatge que ens interpel·la com a lectors a allò que ja fa més de vint anys cantava amb Sopa de Cabra:

“Enllà, més lluny de les estrelles, / a l'altra cara del mirall, / on tot és més senzill d'entendre, / la porta espera oberta.”

L'inici d'“Els teus somnis” connecta amb la idea que sustenta L'home que va viure dues vegades, premi Ramon Llull de 2021, publicat per Columna.

L'he trobada sensacional per les sensacions que genera al lector, per les imatges que dibuixa, per les reflexions a partir dels referents no només poètics, filosòfics,

religiosos, musicals, tradicionals... que hi apareixen i que fan pensar. És una novel·la molt potent! Molt visual i que t'atrapa per aquest anar i venir del somni a la realitat i a l'inrevés! T'agafa de bracet en aquesta dansa funesta, macabra però també sensual i sexual i et rebolca entre el dolor i el plaer en un intent de buscar l'equilibri. I recordant el títol de la seva primera novel·la “Entre el cel i la terra” (Columna, 2019) perquè constantment hi estem entre aquests dos plans. O entre Déu i el dimoni, entre el Bé i el Mal mirant

de trobar l'equilibri, ja que l'un sense l'altre no existirien o no tindrien sentit. Un equilibri entre la rauxa i l'autodestrucció que ni amb l'amor ni amb la poesia s'aconsegueix! I això que els déus també tenen vocació de poetes. "L'equilibri és a mig camí entre el dolor i el delit, però són necessaris tots dos perquè sigui possible". Això ho diu Déu al capítol dos i prenyat de remordiments tindrà un gest humà i farà girar la roda del temps (i els dona una segona oportunitat!!!).

"L'home que va viure dues vegades" és el viatge a l'altra banda del mirall per viure una segona vida que li doni respostes a la primera, d'en Salvador Martí, el saltamartí, en Pere Ponsatí el poeta retirat, tal com li deia la seva àvia, que amb una saviesa molt aguda ja sap que no hi ha retir per un ofici que no existeix. Al poeta només li queda l'eternitat. Ell és l'últim home de la seva nissaga que per culpa d'una maledicció que arrenca en temps de la Inquisició - 6 monedes d'or per denunciar per bruixa una dona- es veuran castigats a portar dues vides i per tant a morir dues vegades. "Quan la realitat no et pot donar res, ni tan sols respostes, és el moment de saltar a l'altre costat, a la invisible certesa, com aquells personatges del carrer, poetes, guerrers i enamorats."

En Salvador es veu reflectit en el mural que El Campaner pinta en una paret d'un carrer de Girona i que de manera premonitòria dibuixa un Salvador retirat a les

coves eivissenques com si es tractés d'un sadhu hindú que no ha deixat de creure en la poesia. I en Salvador decideix fer aquest salt i refugiar-se en la poesia, com abans que ell ho havia fet infinitat de poetes. Perquè prefereix imaginar que els poetes seguien vivint en el món que havien somniat, en l'univers que havien construït en vida, als racons de la seva arquitectura interior que havien mirat de traduir en versos. Si hi havia un lloc pels poetes, aquest era el món dels somnis. On els límits són fora del control de la raó.

Aristòtil deia que la Història explica allò que va passar i la poesia allò que hauria pogut passar.

En Salvador li confessa a l'hereu d'un fabricant d'escuradents d'Amer que el puja fent dit que "prefereixo esperar a veure què fa la vida amb mi i després ja ho escriuré per entendre-ho". Necessita entendre perquè el mar s'ha endut l'amor de la seva vida, la Maria i els seus dos fills. Abans només creia en la poesia, la més sincera. És el mateix que creure en els somnis, allà on ningú controla la veritat ni la mentida, el bé ni el mal. He estat feliç però dins d'un somni".

La novel·la està envernissada de poètica i de totes les imatges que hi ha, la més suggerent és la història de La papallona (Maria Ponsa) i el Saltamartí (en Salvador Martí) que s'enamoren al bosc de plataners gegants (La Devesa de Girona) embriagats per l'olor de petricor malgrat el talp, la guineu i

d'altres bèsties que els volen fer caure a l'abisme, però com li diu un poeta que coneixerà a Barcelona, Romualdo Cartaya: "Todas las criaturas somos imperfectas. Si no estuviéramos sometidos al error, seríamos absolutos y no necesitaríamos nada más que la soledad. Necesitamos completarnos los unos con los otros, con nuestros amantes, con nuestros enemigos. También las ratas y los elefantes, y los humanos y los dioses. Pero estos últimos pueden devolver a la vida lo que ya se fue". I en Salvador l'escolta com si hi hagués un missatge per ell en aquelles paraules.

Gerard Quintana ens planteja una història, un viatge perquè ens preguntem si és possible que a l'altre costat del mirall tinguem una segona oportunitat.

MARTÍ GIRONELL, periodista i escriptor.

Ha publicat les novel·les "El pont dels jueus", "La força d'un destí" (Premi Ramon Llull), 'Strappo', 'L'arqueòleg', 'El primer heroi', 'L'últim abat', 'La venjança del bandoler' (Premi Nèstor Luján) i 'Paraula de jueu'.

“TIGRE BLANC”, DEL PREMI MAN BOOKER ALS OSCARS

La novel·la “Tigre blanc” publicada l’any 2008, va suposar el debut de l’escriptor indi Aravind Adiga. Tretze anys després de la seva publicació, Netflix ha estrenat l’adaptació cinematogràfica de Ramin Bahrani.

Nominada a l’Oscar al millor guió adaptat, la novel·la “Tigre Blanc” (Amsterdam Llibres/ Miscelania editorial) destacava per la seva frescor i el seu llenguatge senzill i amè. Adiga, oferia un retrat àcid de l’Índia actual amb una descripció de la societat índia marcada per les diferents castes que hi habiten i les classes socials ben marcades. “Tigre blanc” narra de com Balram Halwai (Adarsh Gourav), un noi honest i treballador, però extremament pobre, es converteix en emprenedor sense escrúpols amb instints assassins.

A la llum d’un vell canelobre, durant set llargues nits, el jove xofer de Bangalore relata la història de la seva vida, gràcies a les cartes que envia al primer ministre xinès, anticipant la seva

visita oficial al país. No és casual que Balram es dirigeixi en les seves cartes al primer ministres xinès, perquè gran part de la població índia creu que els xinesos i els indis seran els líders del món en un futur no gaire llunyà.

El fet que el protagonista treballi en els seus inicis de xofer tampoc és casualitat. Segons confessava el mateix autor, a l’Índia el 99% de la població no té cotxe i part de la classe mitjana ha de fer ús dels xòfers.

La pel·lícula destaca pel paper del protagonista amb una gran interpretació d’Adarsh Gourav acompanyat de Rajkumar Rao i Priyanka Chopra Jonas. L’esclavitud, el racisme i la situació de la dona a l’Índia són alguns dels

temes que aprofundeix la novel·la i la pel·lícula, però bàsicament denuncia les castes i com aquestes configuren el paisatge social del país. Els que neixen al “galliner” com anomena el protagonista el seu lloc d’origen, ho tenen molt difícil per no dir impossible, poder marxar i millorar la seva situació. Balram busca com poder revelar-se del sistema i que ningú torni a recordar-li mai més que prové de la casta més baixa. Ell sap que només té dues opcions: el crim o la política. Amb la mentida i l’engany podrà aconseguir el seu propòsit.

Bona adaptació de la novel·la d’Aravind Adiga que ens recorda a pel·lícules com “Slumdog Millionaire”

BRIT BENNETT

Foto d'Emma Trim. Cedida per Random House Mondadori.

Brit Bennett és un dels noms emergents de la literatura nord-americana. Amb trenta anys ha aconseguit convertir-se en una de les revelacions literàries a qui comparen amb Toni Morrison i James Baldwin, però Bennett brilla amb llum pròpia després del seu debut amb “The mothers” i “La meitat evanescent” (Periscopi /Literatura Random House) amb les traduccions de Marc Rubió i Carlos Milla en català i castellà respectivament.

DUES GERMANES BESSONES I DUES MANERES DIFERENTS D'AFRONTAR ELS ORÍGENS I LA IDENTITAT

Bennett, arrenca la novel·la “La meitat evanescent” amb la Stella i la Desiree, dues germanes bessones idèntiques, que decideixen fugir de Mallard, una comunitat negra de Louisiana que, generació rere generació i mitjançant matrimonis mixtos, intenten fer cada vegada més clar el color de la seva pell. Al cap d'uns anys, una d'elles viu a Califòrnia fent-se passar per blanca,

mentre que l'altra ha tornat a Mallard amb la seva filla, fosca com el carbó. Tot i la distància i les mentides que les separen, les seves vides i les de les seves filles es tornaran a creuar. Bennett reflexiona sobre si allò que som, és innat o bé ens fem a nosaltres mateixos, i com els orígens poden marcar les nostres vides.

RENEGAR DELS ORÍGENS

La història de la novel·la va iniciar-se amb una conversa amb la seva mare originària de Louisiana que li va comentar

l'existència d'un poble que estava obsessionat amb el color de la pell “sempre em va sorprendre aquella història i pensava que podria ser l'inici d'una novel·la” assegura l'autora en una roda de premsa telemàtica. “L'existència d'aquell lloc era més mitològic que històric, no vaig trobar cap registre, però em vaig documentar en comunitats semblants que van existir a Louisiana.”

“La meitat evanescent” tracta qüestions sobre el pes dels orígens i com repercuteixen en les nostres decisions. Unes

germanes bessones Desiree i Stella Vignes, nascudes en el petit poble de Mallard decideixen fugir als anys cinquanta i començar de zero. “Vaig pensar en la idea de dues bessones idèntiques que procedissin d’un mateix lloc, però que cadascuna escollís un camí diferent”. Amb aquesta novel·la, Bennet recorda que “ha suposat tornar la meva família i a la meva història, però sobretot, a les qüestions sobre la identitat i el racisme que tant ens plategem ara”.

Anys després de la fugida, cadascuna de les germanes viu una vida diferent, Stella ha renunciat als seus orígens racials i ha començat una nova identitat com a dona blanca en una comunitat benestant de Califòrnia. Desiree, fugint dels maltractes del seu marit, decideix tornar amb la seva filla a Mallard. Les noves vides de Desiree i Stella també marcaran les de les seves filles Jude i Kennedy que tindran identitats i color de pell totalment diferents.

REPRIMIR-SE A ETIQUETAR I CATEGORITZAR A LES PERSONES

Escrivint la novel·la, Bennett es va qüestionar sobre les idees que tenia al voltant de la identitat **“Quina visió tinc dels altres, com tendeixo a etiquetar a les persones o sobre com em veig a mi mateixa”**.

En el cas del personatge de Kennedy, la filla de Stella, assegura que “em vaig haver d’aturar perquè no sabia

com identificar-la des del punt de vista racial. Si era blanca o negra”, llavors “Vaig descobrir que el que volia era assignar-li una categoria, però jo no volia fer-ho. Aquella necessitat de posar una etiqueta a una persona que potser no la necessitava”. Aquest pensament i reflexió li va suposar “la gran revelació escrivint la novel·la i aquella necessitat de jutjar, de categoritzar o d’etiquetar, vaig intentar reprimir-la”.

FINGIR LA TEVA RAÇA

La potència dels seus personatges permet reflexionar sobre la identitat “Pensar en personatges com Stella que vol passar per blanca, neix en una Louisiana segregada i en deu anys té la possibilitat que una família negra visqui en un barri de blancs”. Assegura que és un canvi dràstic i amb la seva filla viu al Nova York dels anys 80.

La idea de Bennet no és nova i assenyala que existeixen moltes novel·les que tracten sobre el fet de fer-se passar per

la raça o la identitat que no és, “fingir al teu propi color de la pell, com per exemple la novel·la “Passing” de Nella Larsen”. Bennett afirma que “Aquesta idea de fingir la teva raça caracteritzada una mica els Estats Units, el poder reinventar-te i acceptar-te d’una altra manera”. Les seves reflexions van molt més enllà de l’aspecte més racional “Una de les coses que més admiro de la literatura sobre la simulació o el fet de fer-se passar, és que no només se centra en el tema racial i tenen molt a veure també amb la sexualitat, en el gènere o inclús en la classe social i crec que totes aquestes dimensions estan interconnectades” En definitiva, “Volia reflexionar com tots aquests personatges s’estan transformant constantment en el seu pas pel món, tant si es fan passar per una altra raça o gènere”.

LA IDENTITAT MÉS ENLLÀ DE LA RAÇA

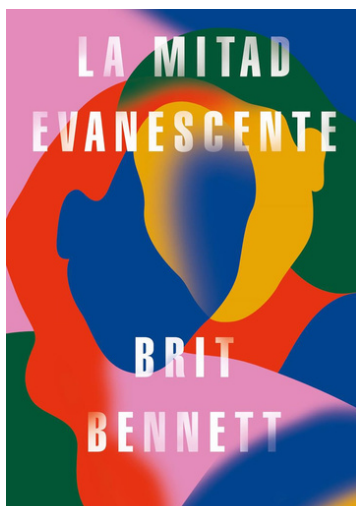
El tema de la identitat s’amplia a les qüestions referents al gènere també. La filla de Desiree, que intentarà treure’s els estudis de medicina, iniciarà una relació amb un home trans que encara no ha fet la transició d’home a dona. Documentar el personatge de Reese no va ser fàcil “Va ser molt complicat perquè estava descrivint un personatge molt diferent de mi i a més en una època on encara, no havia nascut.” En una època on la comunitat trans no era tan visible com ara i vaig haver de descobrir testimonis d’aquella època i per sort tinc amics

Foto autora Miranda Barnes. Cedida per Random House Mondadori

meus que em va ajudar en la part documental". Tractar la qüestió de la transsexualitat li permet contrastar amb el personatge de Stella que intenta canviar d'indentitat i negar el seu color de pell i deixar de ser qui era abans, com Reese que vol fer la transició de dona a home. Uns canvis per intentar ser un mateix a diferència de Stella que vol canviar per deixar de ser qui és. A més dels temes racionals també reivindica els drets de la comunitat LTGBIQ. Descriu una relació sana, un fet poc habitual en la seva obra i que assegura que escassegen en la literatura, però **"m'alegro de poder descriure una relació de gent que s'estima i es respecta i que els dos fan el seu propi viatge d'acceptació"** La novel·la Brit Bennett vol "reflexionar sobretot entre els anys 60 i 80 passant per la lluita per les llibertats civils i els anys posteriors. Una etapa de la història on apareixen molts canvis radicals en la societat

dels Estats Units. Assegura que "Té salts monumentals en la història i també hi ha personatges que es troben un bucle en l'àmbit racial i no avancen".

DESPRÉS DE TRUMP

Preguntada sobre que ha estat el pitjor de l'era Trump comenta **"no sé que ha estat el pitjor, perquè hi ha moltes coses. Trump va revelar una sèrie de fractures que ja existien i les va fer emergir. La gent va aprofitar les seves opinions i es va reafirmar en les seves**

paraules per molt horroroses que fossin i això no crec que desapareixerà. Hi ha els milions de persones que l'han votat i no han marxat i per aquest motiu, penso que no canviarà gaire". Què espera del govern de Biden?, respon **"No ho sé, però de moment, espero que sigui millor"**.

SENSE UN GUIÓ PREVI I AMB ADAPTACIÓ TELEVISIVA

Sobre aspectes més tècnics en el procés de creació literària confessa que **"Quan començo una novel·la, no tinc un guió perquè crec que fer un esquema previ abans és com posar-te deures"**. Afirmar que comença les seves novel·les "amb el que m'interessa i estirar del fil. Quan començo a donar-li forma al projecte, he de prendre decisions per saber cap a on anar. Quan he finalitzat aquesta primera etapa, sí que tinc una pissarra on poso cartellets i fitxes i llavors intento que el meu projecte arribi a la seva conclusió, però a l'inici em moc per l'instint"

La cadena HBO ha comprat els drets per adaptar la novel·la en forma sèrie de televisió. La producció, assegura, "està en l'inici del procés i seré la productora executiva i no escriuré el guió, però estaré ajudant en la part més creativa. Estic molt il·lusionada"

Sobre com s'ha rebut la novel·la li "sembla sorprenent, sobretot perquè tracta un tema molt americà i s'inicia en una comunitat molt petita".

VIENA EDICIONS ESTRENA EL CLUB VICTÒRIA AMB L'OBJECTIU DE PUBLICAR EN CATALÀ OBRES CLÀSSIQUES ANGLESES

"Seny i sentiment" i "Una habitació amb vistes" són els dos primers títols de la nova col·lecció.

Amb el Club Victòria, Viena edicions vol reunir en una mateixa col·lecció algunes de les millors novel·les clàssiques angleses, fins ara inèdites o introbables en català, amb noves traduccions i una edició de luxe.

El primer títol publicat és "Seny i sensibilitat" de Jane Austen amb traducció de Xavier Pàmies, obra que qualifiquen de sàtira molt intel·ligent sobre els excessos del romanticisme, així com sobre les disposicions legals injustes que afectaven moltes dones. Viena edicions també ha publicat "Una habitació amb vistes" E.M. Forster amb traducció de Xavier Zambrano, una novel·la publicada l'any 1908 que en clau de comèdia explora el conflicte entre la rígida formació anglesa i la joia de viure.

LA NASA BATEJA LA ZONA D'ATERRATGE DE LA SEVA MISSIÓ A MART AMB EL NOM DE L'ESCRITORA OCTAVIA E. BUTLER

L'escriptora afroamericana, traduïda per primera vegada al català per Mai Més Llibres, està considerada com "la gran dama de la ciència-ficció"

Octavia E. Butler va néixer a Pasadena, Califòrnia l'any 1947 i va morir de forma sobtada l'any 2006 quan va caure al carrer i va picar amb el cap a la vorera. La seva obra va ser guardonada amb diferents premis com els tres premis Hugo seguits i el Nebula, i el 1995 es va convertir en la primera persona que escrivint ciència-ficció va rebre una beca MacArthur. També va merèixer el prestigiós PEN Lifetime Achievement Award el 2000.

L'editorial Mai Més amb l'objectiu de publicar en català obres destacades del gènere fantàstic i la ciència ficció ha decidit recuperar l'obra de Butler.

L'autora afroamericana ha deixat una obra segons paraules dels editors en català "amb una prosa crua, que explora temes socials (raça, sexe i poder) en històries que van d'un passat distant a un futur llunyà." Des de Mai Més Llibres asseguren que "Llegir Butler és abocar-se a una literatura imaginativa d'alt voltatge (afrofuturista), compromesa políticament amb les minories i disposada a especular fins on som capaços d'arribar els humans en el pitjor dels sentits."

Mai Més Llibres publicava l'any 2019 "Alba", que va ser guardonada amb els premis Ictineu 2019 a millor novel·la de gènere fantàstic traduïda al català i millor il·lustració de coberta.

La novel·la "Alba" estava protagonitzada per Lilith Iyapo, una dona negra, despertant-se dos-cent cinquanta anys després d'una guerra nuclear. Aquest 2021 ha publicat "Ritus de l'edat adult" la segona part de la saga Xenogènesi, traduïda al català per Ernest Riera i amb il·lustració de coberta de Vorja Sánchez.

Les biblioteques públiques catalanes unifiquen el catàleg i permeten accedir als documents de més de 400 centres

El servei permet als usuaris demanar qualsevol llibre o document des de qualsevol biblioteca o dispositiu, i escollir on volen rebre la petició en préstec.

El catàleg Atena unifica els catàlegs de les 227 biblioteques i els 10 bibliobusos de la Diputació de Barcelona amb els de les biblioteques públiques de Girona, Tarragona i Lleida. En total sumen 429 equipaments i 15 milions de documents entre llibres i material audiovisual.

El nou catàleg compartit Atena és un projecte impulsat per la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya que agrupa els fons dels catàlegs Aladí i Argus en una interfície comuna, que fa de passarel·la entre els dos catàlegs. Atena agrupa els registres d'una i altra banda, els fusiona i els mostra conjuntament.

A partir d'ara els usuaris poden demanar documents de qualsevol biblioteca perquè els hi portin a la biblioteca de la seva localitat. Facilita l'accés a més de 1.200.000 títols diferents i a més de 15 milions de documents.

Pilarín Bayés cedeix dibuixos originals del "Zoo d'en Pitus" a la Biblioteca de Catalunya

La il·lustradora ha cedit 47 dibuixos a tinta xina que corresponen a la totalitat d'il·lustracions de la primera edició de l'obra escrita per Sebastià Sorribas i publicada per l'Editorial La Galera l'any 1966. Dos d'aquests dibuixos són inèdits. Bayés també ha cedit els originals de La Petita història de la Biblioteca de Catalunya, format 10 dibuixos a tinta xina i aquarel·la en color que apleguen el conjunt de les il·lustracions d'aquesta obra, escrita per Reis Fontanals i Marga Losantos, i publicada per l'Editorial Mediterrània l'any 2005.

Des de la Biblioteca de Catalunya asseguren que "els dibuixos de les dues obres omplen un buit en l'obra original d'aquesta artista i completen la col·lecció d'il·lustradors/res catalans de la Biblioteca de Catalunya". Aquests fons originals de Pilarín Bayés son accessibles a través del catàleg de la Biblioteca de Catalunya.

Jaume Cabré, el senglar sorrut

Jordi Milian www.illadelsllibres.com

perquè poden ser una caixa de sorpreses". Aquests personatges són els que van teixint la història i Cabré manté converses amb ells per poder esbrinar com pot evolucionar o continuarà la trama. Prova possibles alternatives a les situacions creades i si no funcionen les elimina, encara que vegades suposi treure algun personatge de la novel·la.

Cabré, incideix en què "si no em crec els personatges, llavors el lector tampoc se'ls creu". Quan comença a escriure no té tota la novel·la pensada i va afegint i traient segons l'evolució dels seus personatges.

"Consumits pel foc" és una novel·la curta, possiblement de les més curtes escrites per l'autor català. Per publicar les 180 pàgines de la novel·la va haver d'esporgar molt arran dels dubtes que li anaven sorgint "és la primera vegada que he depurat d'una manera tan bèstia" afirma en el moment que mostra una carpeta plena de papers que finalment no han estat inclosos a l'obra.

Jaume Cabré prefereix no parlar de l'argument de la novel·la perquè considera "que l'argument és patrimoni del lector". A favor de l'autor de "Jo confesso" hem de dir que explicar o donar massa detalls de l'argument de la novel·la "Consumits pel foc" provocaria deixar anar algun que altre espòiler que deixaria als lectors sense algunes sorpreses.

Sense arribar a ser una falla, a la nova novel·la de Jaume Cabré hi apareixen animals, com les falenes que se senten atretes per la llum d'un fanal i que només tenen dues

L'autor de "Jo confesso" i "Les veus del Pamano" publica "Consumits pel foc", una nova novel·la que suposa un nou repte narratiu

Deu anys després de la publicació de "Jo confesso", Jaume Cabré presenta nova novel·la. Abans havia presentat un parell de contes infantils i el recull de relats "Quan arriba la penombra".

"Consumits pel foc" (Proa /Destino), surt amb una tirada inicial de 25.000 exemplars en català i 10.000 en castellà. La novel·la, segons afirma l'editor Josep Lluç, surt amb nou traduccions contractades que sumades a les de la resta de novel·les de Cabré sumen ja un centenar de traduccions totals. Lluç ha definit a Cabré com "un narrador murri" que presenta ara uns personatges advocats a situacions límit.

Malgrat els deu anys que separen "Jo confesso" amb "Consumits pel foc", l'escriptor Jaume Cabré assegura que no ha parat d'escriure "el fet de trigar més o menys entre novel·la i novel·la no m'afecta, perquè jo escric cada dia".

Es defineix com un escriptor a qui no li agraden les presses perquè el gran error que pot cometre un escriptor és "tenir pressa i penedir-se del que ha escrit".

EL PODER DELS PERSONATGES

Jaume Cabré assegura que l'únic que vol és "escriure i creure'm els personatges", perquè llavors és quan "et poden ser de molta ajuda

opcions possibles; o allunyar-se o bé acostar-se i quedar rostides a l'entrar en contacte amb la bombeta i ser consumides pel foc. També hi apareixen els dragonets que esperen el seu moment per poder cruspir-se a aquelles falenes despitades atretes per la llum. Però, l'animal protagonista de la nova novel·la de Cabré, de nom Godallet, és un senglar petit, a qui el dota de personalitat pròpia i és capaç fins i tot de rivalitzar amb el protagonista de la novel·la l'Ismael Godall.

EL SENGLAR SORRUT

La novel·la presenta un nou gir en l'obra de Cabré, per mitjà de dos relats, un de principal protagonitzat per Ismael Godall, un home que es troba per atzar embolicat en una trama criminal i un segon relat protagonitzat per un petit senglar.

La seva relació amb els senglars es remunta de quan era escolta a finals dels anys cinquanta i l'anomenaven "el senglar sorrut". Cabré, afirma que "podria escriure una tesi sobre els seglars" perquè aquests animals han anat apareixent al llarg de la seva vida, com un de ben real aparegut en uns dels passejos per la Mola que va intentar fotografiar després d'uns intents mirant-se fixament.

Sobre l'aparició del senglar a la novel·la, Cabré ha confessat que tenia dubtes sobre si podia funcionar i encaixar a l'obra, però una conversa amb un lector Zvi Katz, que viu entre Israel i Mèxic el va visitar un dia a casa seva i li va preguntar que estava escrivint. Cabré en comentar-li els seus dubtes, Katz li va respondre; "¿I què?, la literatura és lliure".

Cabré ha volgut retre un homenatge al lector incloent la cita a l'inici de la novel·la.

UN THRILLER O UNA FAULA?

El destí i l'atzar juguen un paper destacat a la novel·la amb personatges que viuen situacions límit de difícil escapatòria.

L'Ismael no ha tingut una infantesa gens fàcil, amb un pare boig que va intentar cremar-lo i que finalment és internat en un psiquiàtric i de qui no vol saber-ne res. L'Ismael és traslladat a un pis d'acollida i ha aconseguit estudiar guanyant-se la vida com a professor de llengua i literatura. Un dia es acomiadat de l'acadèmia on dona classes per escriure un poema de Carner a la pissarra. Aquest és l'únic vincle autobiogràfic amb Cabré que assenyala que va patir un incident similar l'any 1971 quan era també professor en una acadèmia. L'acció de la novel·la

no deixa clar en quin moment està ambientada, però aquest detall ens pot ajudar a donar-nos alguna pista.

Un dia, per atzar, es retroba amb una antiga veïna, la Leo que treballa en una merceria i a poc a poc comencen a intimar, fins que una altra trobada aparentment casual, ara amb el conserge de l'institut on treballa, porta l'Ismael a una situació límit, de conseqüències traumàtiques.

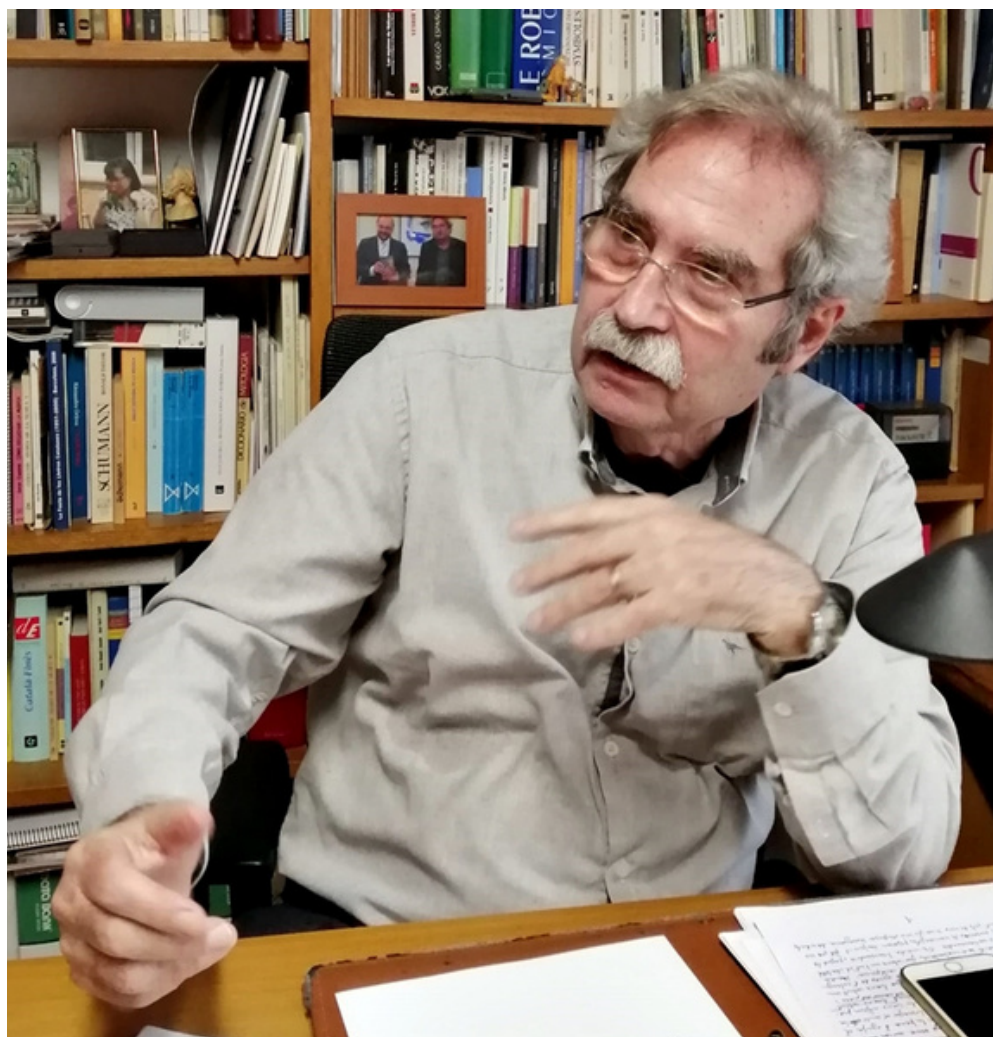
Un Ismael amnèsic intentarà recordar que ha passat després d'aquella trobada amb el conserge de l'institut, que sense voler es veurà involucrat en un assassinat. L'Ismael haurà de recuperar la memòria i reconstruir el que ha passat, una tasca gens fàcil i que Cabré aprofita per teixir una novel·la curta, però intensa que pretén jugar amb el lector i embolcallar-lo en una història que atrapa.

El protagonista en el procés de recuperar la memòria i com a apassionat de la literatura es dirigeix a la resta de personatges amb noms literaris com Madame Bovary, Hans Castorp o doctor Zhivago.

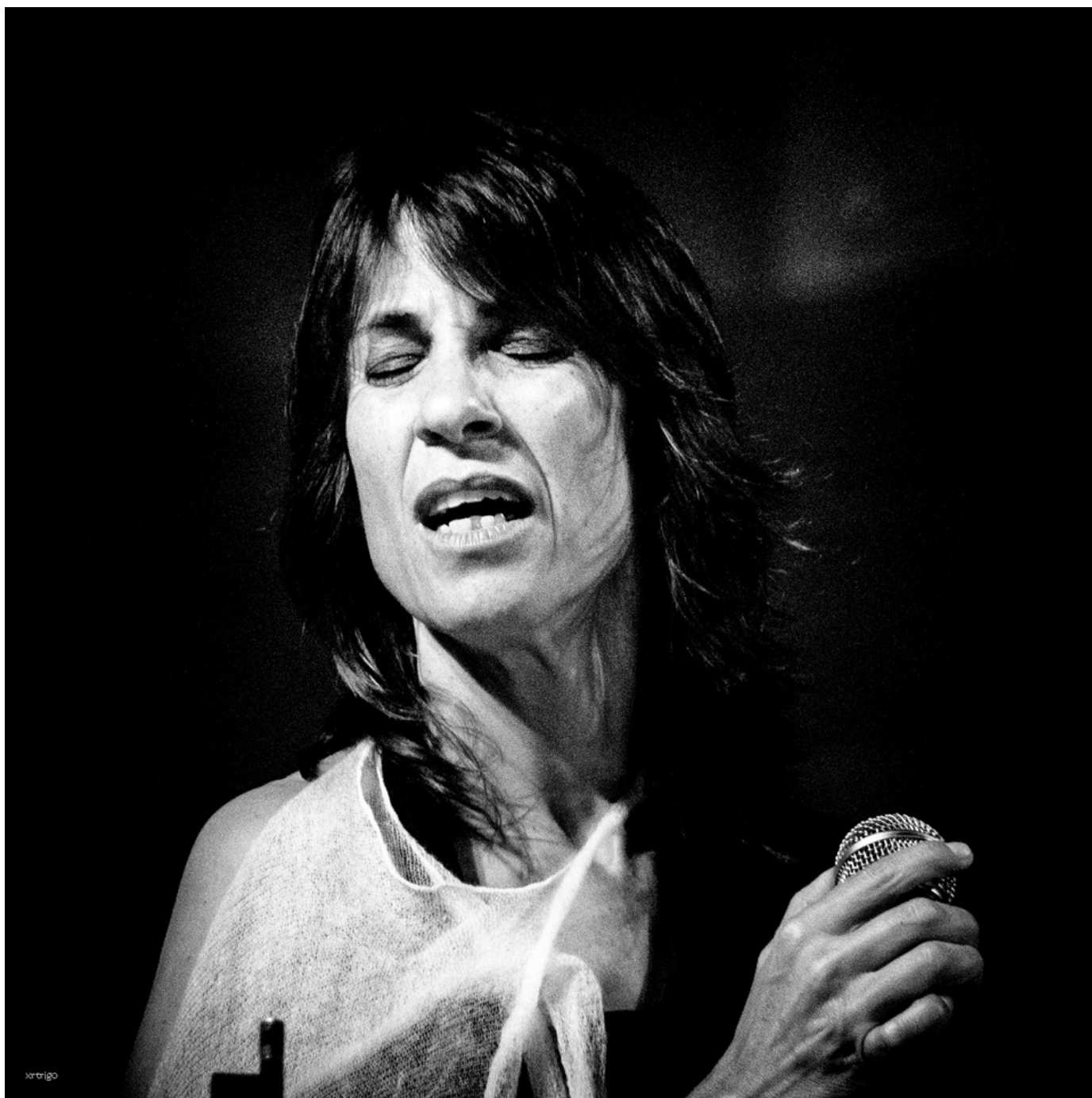
Fins i tot el nom d'Ismael, el del protagonista, ja és un homenatge al personatge de Moby Dick. En certa manera, Jaume Cabré ret un homenatge a la literatura, però també fa referència a la pèrdua de referents literaris, perquè quan el protagonista bateja a la resta de personatges amb noms literaris, aquests creuen que en realitat està fent menció a personatges sorgits del cinema gràcies a les adaptacions de les novel·les.

Per escriure la novel·la, Jaume Cabré ha comptat amb una banda sonora que l'ha acompanyat; els quatre últims lieds de Richard Strauss.

LÍDIA PUJOL: EL ROSTRE DE L'ESPECTACLE

per X.R. Trigo

No hi ha cap dubte que qualsevol tipus d'espectacle és el viver perfecte per a un fotògraf. L'esforç dels artistes per donar al seu públic el bo i millor del que porten a dins també es tradueix en una mena de festa d'expressions. Perseguir els límits d'allò que poden oferir esdevé perfecte per algú que també aspira a capturar l'inèdit. Res a veure amb l'exòtic sinó amb una mena de veritat que viu dins nostre i de vegades malda per manifestar-se. Li podríem dir autenticitat si

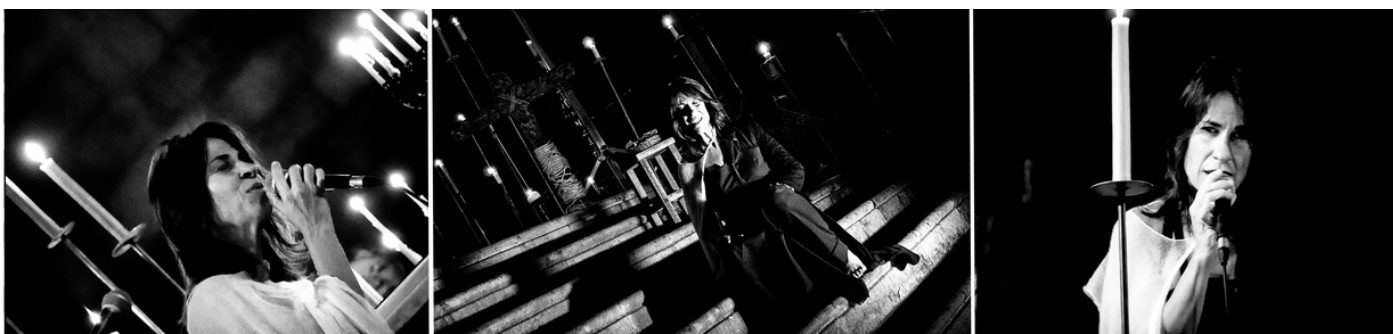
aquesta paraula no s'hagués convertit en un pou de sentiments, més que no pas de sentits.

Durant els darrers anys he tingut ocasió de seguir la Lúcia Pujol en alguns dels seus concerts, molt especialment els de la gira Iter Luminis. Sí, és un altre espectacle el que promociona ara, aquesta tornada a les cançons de Cecília, però la fotografia es mou en una clau temporal que fixa el moment per convertir-lo en passat i no té cap obligació,

per sort, d'atendre l'actualitat. La fotografia pren el real com a punt de partença, però el modela per esdevenir un rastre d'allò viscut. Els espectacles de la Lídia sempre han anat més enllà de la interpretació; hi ha una posada en escena, una representació gairebé teatral del que ens vol apropar, l'energia que desprèn viatja entre el públic com si volgués establir un ritme amb la seva disposició a la sala. Les imatges de conjunt són, doncs, una temptació a la que resulta difícil sostraure's. És indubtable que quan fas una fotografia ordenes el món que t'envolta.

transmeten clarobscur, la música rebotant contra els murs farcits d'Història, una espectacular posada en escena, la veu de la Lídia acaronent el nostre cervell. Davant tots aquests estímuls, la temptació era atendre el conjunt, reflectir l'estructura de llums, músics, instruments... El camí que vaig escollir, però, va ser un altre.

En aquell moment portava un equip Nikon i, com sempre que assisteixo a espectacles d'aquest calibre, vaig provar a fons un objectiu antic, el 28-200 AF, un autèntic, ara sí, monstre de vidre, capaç

Aquests articles, però, volen donar pistes sobre la disciplina del retrat i un espectacle, tal com dèiem, és un bon escenari per a la seva pràctica. La Lídia Pujol posseeix el rostre que tot retratista ambiciona per tenir-lo a mercè del seu objectiu. És un rostre canviant, ple de força, però també de subtileses; mal-leable, educat per transmetre un gran nombre de sensacions.

Vaig conèixer la Lídia gràcies a l'amic Toni Garcia, cerer i artista de la vida, encarregat de posar les llums d'espelma que els concerts d'aquest treball, d'aquesta gira, demanaven. Imagineu doncs el panorama. Un indret ple de memòria, com la Seu d'Ègara, de Terrassa; les espelmes que ens

d'imposar una patina *vintage*, però també molt nítida. Per això em vaig concentrar en retrats més propers i, aleshores, vaig trobar aquesta expressió contradictòria de la Lídia. Contradictòria perquè és un moment de silenci; valuosa perquè no ens podrien dir més coses malgrat la pausa, l'aparent absència, el punt mort dins del concert, quan tot sembla que tindrà a veure amb la veu, el soroll, el gest extrem.

El silenci, com podeu observar, també és ple d'harmonia i la captura fotogràfica una eina perfecta per fixar-lo com a un moment important de la nostra existència.

©Coria Vallis

X. R. TRIGO, escriptor i fotògraf.

Ha publicat les novel·les "La noia de la resistència", "L'homenatge", "Les veus del Liceu", "Els secrets de la reina", "El somni de Tàrraco", "L'objectiu del crim" i "El port del nou món" entre d'altres obres.

ROCIO BONILLA, IL·LUSTRACIONS I HISTÒRIES AMB VALORS

Llicenciada en Belles Arts, Bonilla s'ha dedicat una bona part de la seva trajectòria professional a la pintura, el muralisme, la fotografia, la pedagogia i la publicitat. Però, quan va ser mare, la seva carrera va fer un gir creant l'empresa Erase Una Vez, dedicada a decorar espais infantils amb murals pintats a mà. Més endavant entraria en el món editorial i debutaria com a autora i il·lustradora l'any 2014 amb "Cara de pardal" (Animallibres) i un any després arribaria el seu gran èxit internacional, traduït a una vintena de llengües, amb "De quin color són els petons?", on apareixia el personatge de la Minimoni amb qui compartiria dues històries més; "Juguem amb Minimoni" i "T'avorreixes Minimoni?".

Bonilla, assegura que treballa "principalment per als nens, Els meus tres fills són els meus majors crítics i els meus majors fans". També confessa que "observo els meus fills per saber com he de moure els meus personatges".

L'obra de Rocio Bonilla, que ja compta amb una cinquantena de llibres publicats, va més enllà del personatge de la Minimoni i la seva recerca per saber de quin color són els petons. Destaquen les col·laboracions amb Eulàlia Canals a "Els fantasmes no truquen a la porta", amb el brasiler Ilan Brenman, l'autor de "Les

princeses també es tiren pets", a "Juguem?" (Animallibres), amb l'escriptora Elisenda Roca a "Una gran família" (Random House) o amb Susanna Isern a "El gran llibre dels supertresors" (Flamboyant). Amb el també il·lustrador Oriol Malet comparteix "Max i els superherois" on un nen fascinat pels còmics i els superherois acaba descobrint que la seva mare és la Megapower, una autèntica superheroïna.

Les històries de Rocio Bonilla sempre desprenen grans valors com la relació de nets i àvies a "Avis, piranyes i altres històries" (Animallibres). També reflexiona sobre l'abús de l'ús de la tecnologia i dels mòbils per part dels nens i nenes mostrat tot el que es perden, si continuen mirant les pantalles i obliden el que tenen al seu entorn.

A "Germans" reflexiona de com poden relacionar-se amb els seus germans o germanes, destacant sempre la part positiva del fet d'estimar i compartir. També, l'obra de Rocio Bonilla destaca el poder i la passió dels llibres i la lectura com a "La muntanya de llibres més alta del món" (Animallibres).

La darrera obra de Rocio Bonilla "Gràcies, Història d'un veïnat" (Animallibres) parla de la convivència i les relacions. En un veïnat on ningú es comunica i ni es coneix, una avaria a internet provoca que els personatges hagin d'interactuar i comunicar-se entre ells.

L'obra de Rocio Bonilla ha estat reconeguda amb guardons com el Premi Libro Kiriko o el Premi al Llibre Millor Editat a la categoria infantil que lliura el Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, però el millor reconeixement és per part dels seus lectors i lectores que continuen gaudint de les seves històries i il·lustracions plenes de valors.

www.illadelsllibres.com

L'illa dels **LLIBRES**

l'actualitat literària al teu abast

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM

